

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie ze skargi pozwanych M. P., M. P.1
i M. P.2 o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu
Okręgowego w Warszawie z dnia 7 lutego 2014 r., sygn. akt V Ca 2078/13,
wydanego w sprawie
z powództwa B. K. , E. K., A. C.
i A. N.
przeciwko M. P., M. P.1 i M. P.2
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 lipca 2016 r.,

**odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania i odstępuje
od obciążenia skarżących kosztami postępowania
skargowego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 7 lutego 2014 r. Sąd Okręgowy w Warszawie
zmienił oddalający powództwo wyrok Sądu Rejonowego i zasądził solidarnie od M.

P., M. P.1 i M. P.2 solidarnie na rzecz powodów B. K., E. K., A. C. i A. N. kwotę 27 636,83 zł z ustawowymi odsetkami i oddalił powództwo oraz apelację w dalszej części.

Pozwani w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem tego wyroku wniesli o orzeczenie, że jest on sprzeczny z art. 678 k.c. i art. 328 § 2 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu w zasadzie drugiej instancji, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a jego zmiana lub uchylene w drodze innych środków prawnych, nie było i nie jest możliwe (art. 424¹ § 1 k.p.c.). Zasadą jest, że prawomocność, tworzy nowy stan prawny pomiędzy stronami albo *erga omnes*, jak też sanuje wszelkie ewentualne naruszenia prawa, którymi orzeczenie ewentualnie jest dotknięte. Dlatego przy wykładni zawartego w art. 424¹ § 1 k.p.c. pojęcia „niezgodności z prawem” należy uwzględnić istotę i sens odpowiedzialności państwa przewidzianej w art. 417¹ § 2 k.c. w zw. z art. 77 Konstytucji oraz naturę władzy sądowniczej. Swoboda ocen sędziego wynika nie tylko z jej istoty, ale często z pojęć niedookreślonych, czy klauzul generalnych. W związku z tym w teorii prawa trafnie przyjmuje się istnienie tzw. luzu decyzyjnego, który oznacza możliwość wyboru przez sędziego jednego z możliwych rozwiązań.

Poza tym treść orzeczenia zależy od wyników wykładni, które mogą być różne w zależności od przedmiotu i stosowanych jej metod. W związku z otwartością semantyczną języka w tym także języka prawnego mogą mieć miejsce różne poprawne z punktu widzenia metod interpretacji. Z tych przyczyn tezę o istnieniu jedynej trafnej orzeczenia należy odrzucić. Dlatego też należy uznać, że różnej treści orzeczenia wydane w podobnej sprawie mogą być „zgodne z prawem” (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 1991 r., III ARN 32/91, PUG 1992, nr 2-3, poz. 4).

Z tych wszystkich względów definicja bezprawności dotycząca art. 424¹ § 1 k.p.c. jest nieco odmienna od tego ogólnego pojęcia funkcjonującego na gruncie prawa materialnego i procesowego. W tym wypadku prawomocne

orzeczenie jest niezgodne z prawem, gdy jest sprzeczne z niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 35, z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05 OSNC 2007, nr 1, poz. 17, z dnia 14 grudnia 2006 r., I BP 13/06, M. P.Pr. 2007, nr 5, poz. 253). Przy ocenie więc, czy skarga jest oczywiście bezzasadna należy uwzględnić „obostrzone” pojęcie bezprawności orzeczenia w rozumieniu art. 424¹ k.p.c.

Zaskarżony wyrok nie jest bezprawny we wskazanym rozumieniu tego pojęcia. Sąd drugiej instancji przy wykładni art. 678 § 1 k.c. posłużył się bowiem interpretacją dokonaną przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 października 2010 r. I CSK 625/09, LEX nr 688664). Gdyby nawet przyjąć, że skarżący korzystają z lokalu bez tytułu prawnego należność ich z tego tytułu nie byłaby niższa, niż zasądzona zaskarżonym wyrokiem.

Z tych względów, na podstawie art. 424⁹ Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.